

Elizabeth Lowell
Éjszakai merülés

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a HarperCollins Publishers-szel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Two of a Kind, Inc.* 2014 – Vinton Kiadó Kft., 2019

A mű eredeti címe: *Night Diver* (HarperCollins Publishers Ltd.)

• *Magyarra fordította:* Kovács Anna

Nyomtatásban megjelent: Vinton Kiadó, 2019

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-845-3

• *Borító:* Barczag Andrea

• *Borítókép:* Shutterstock

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2019

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Műszaki vezető:* Sárai Szabó Mária

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Elizabeth Lowell

**ÉJSZAKAI
MERÜLÉS**

*Alkotótársaimnak
Nélkületek megőrnék!*

Előhang

Abban a pillanatban, amikor meghallotta bátyja túlzottan élénk köszönését a telefonban, Kate Donnelly az kívánta, bár hagyta volna a hívást a hangpostára. Szerette Larryt, de most csak rossz hírei voltak a számára.

Meg félelem.

– Remélem, azért hívsz, mert minden rendben van – mondta.

– Ha itt lennél, akkor lenne minden rendben.

– Nem – felelte kissé kurtábban, mint szerette volna. – Épp most fejeztem be egy munkát egy nagyon ideges galériatulajdonossal.

– Akkor pont szükséged van egy kis vakációra a fehér homokos tengerparton. Kék ég, meleg tenger és...

– Nem. – Jeges hideg futott végig Kate tarkójától az ujjhegyeiig. Saint Vincent elragadó trópusi paradicsoma volt rémálmai lényege.

– Ugyan, Kate – mondta Larry türelmetlenül. – Lépj már túl ezen. Majdnem tizenöt éve történt.

– Te nem voltál ott. Én igen. Nem.

– Nem kell a víz közelébe menned. Esküszöm.

És remélem, meghalnom sem.

Miközben hallgatta bátyja ellenvetéseit, kényszerítette magát, hogy lassú, mély lélegzetet vegyen, aztán még egyet. Végül a hízalgés mélyén lévő sürgetés áttörte a szülei haláláról szóló mélyebb, régebbi rémálmat. Ahelyett, hogy öröklakása ablakán át bámulta volna a nyirkosság és a kipufogógáz ködét, figyelni kezdett.

A recsegő műholdas kapcsolaton át Larry hangja egyszerre volt rekedt és éles. –Eljutottunk arra a pontra, amikor többé már nem intézheted a dolgokat távolról. Itt van rád szükségünk.

– Többé? Alig kezdtem bele. Csak két napja kaptam meg azokat az iratokat, alig kezdtem őket rendbe rakni azután, hogy egész nap végzem a saját munkámat is. És jólelkűség iratoknak nevezni őket. Korhadó dobozokban lévő elismervények és bevásárlólisták nem iratok.

– Tudom. Sajnálom. Több időbe telt összeszedni az anyagot, mint gondoltam. Tudod, hogy papírokban és számokban sosem voltam jó.

– Te felelsz a leletmentő üzletért – mondta Kate. – Neked kell könyvelned, vagy felvenned valakit, aki megcsinálja neked.

– Figyelj, mivel te elhúztál, én vergődtem vele. Nagyapa utálja a nyilvántartásokat, a mérlegeket még inkább. Mindent, amit tudok, tőled tanultam, mielőtt kiszálltál. Búvár vagyok, nem üzletember.

Kate becsukta a szemét, amely Saint Vincent tiszta, türkiz vizére emlékeztetett. – Azt, hogy nem érdekel téged a könyvelés, tízéves korom óta tudom, amikor elkezdtem a Holdrózsa Ltd. főkönyvét vezetni. – Az ő értékmentési búvárvállalkozásuk sosem volt gazdag, de telt belőle a megélhetésre.

– Nem kétlem. Minden számérzékelt te örököltél a családban. Ezért van rád szükségünk. Hugi, kérlek! Ha nem segítesz nekünk, tönkremegyünk, és tudod, hogy abba Nagyapa belehal.

Érzete, ahogy a csapda ajtaja halkán, könnyörtelenül rácsukódik, mintha meleg, sós vízbe merülne. Nem tudna magával együtt élni, ha a családi vállalkozás megy csődbe, mert ő túlságosan fél visszatérni rémálma színterére.

Most is alig tudok magammal együtt élni. Az elmenekülés nem vetett véget a rémálomnak. Talán a szembenézés megteszi.

Persze, semmi nincs Észak-Karolinában, ami itt tartana. Még egy árva szobanövény sem. És nyaralást ígértem magamnak.

Enyhén megborzongott. Saint Vincent nem vakáció lenne. Szembenézést jelentene a dolgokkal, amelyek elől egész felnőtt életében menekült. Az énjének egy része, az a része, amelyik már nem volt tinédzser, tudta, hogy túl kell lépnie a múlton. A többi része jajgatott a megélt borzalom felett.

A borostyángyanta csapdájába esve sikoltanak a legyek?

A napnyugta beáramlott a Charlotte lakóparkbeli lakásának padlótól plafonig érő ablakain keresztül, melegebbé téve a szobát, mint kellett volna, de az agya árnyai közt hideg volt.

– De ugye, legalább volt időd elolvasni a szerződést? – kérdezte Larry.

– Annyi volt, hogy lássam, nem kellett volna aláírnod. – válaszolta, érezve, hogy elveszítette a küzdelmet, de nem akarta feladni.

– Éhes ember nem válogat. Vagy aláírom a britekkel, hogy kimentjük azt a valószínűleg spanyol roncsot, vagy eladom a hajót. Az tönkre...

– ...tette volna Nagypát, tudom – fejezte be fáradtan. – Larry, én kisvállalkozásoknak adok tanácsot, nem csodákat művelek. Akkor kellett volna felhívnod, mielőtt aláírtad azt a szerződést.

– Próbáltuk, de Yukonban voltál, azokkal a bennszülött faragókkal dolgoztál. Beindítottad a vállalkozásukat, utánuk mi már könnyű eset lennénk. Kate, kérlek, te vagy az utolsó reményünk.

Becsukta a szemét, küzdött az ellen, amitől tartott, hogy mindenképpen bekövetkezik. – Remény? Nem tudom, hogyan tudsz tankolni egyáltalán. Jóváhagyták a költségelőleget?

– Még nem. A britek ideküldenek valami C. Holdent, egy felkapott könyvvizsgálót, hogy felbecsülje, érdemes-e megelőlegezni a merülést. Előttünk van a viharszezon.

Jeges ujjak futottak lefelé a gerincén. – Ismerem a viharokat Saint Vincent-en – felelte kimérten.

– Úgyhogy tényleg nyomás alatt vagyunk. Te majd kitalárod, hogyan győzd meg ezt a Holden fickót, hogy okésak vagyunk. Jobban értesz a számokhoz, mint bárki más.

– Larry...

– Komolyan beszélek – mondta az gyorsan. – Briliáns vagy. Te vagy az egyetlen, akinek van esélye, hogy rávegye azt a pasast, egyezzen bele a végrehajtás felfüggesztésébe.

Kate sóhajtott, tudta, a csapda becsukódott. – Mikor érkezik?

– Holnap. Úgy időzítettem a repülésedet, hogy amikor ideérsz, el tudod vinni őt a kisházhoz, amit a merülés kezdetekor kibéreltünk. Ott találkozom veletek, aztán elviszem őt az *Aranyágra*. Nem is kell a vízhez menned, ha még mindig félsz.

Félsz – gondolta. Milyen egyszerű szó a hideg veritékes rettegésre.

– Rendben – válaszolta sietve, mielőtt elveszítette volna a bátorságát. – Megteszem. De nem alszom a hajón.

– Köszönöm, köszönöm, köszönöm! Maradhatsz a bérelt házban. Amúgy sincs hely a hajón a plusz búvárok miatt, akiket felbéreltünk. Valakivel majd tetetek a hűtőbe valami ennivalót is, hogy...

Már nem igazán figyelt, óvatosan kifújta a levegőt, megkönnyebbülten, amiért nem várják tőle, hogy bármi olyannak a fedélzetén tartózkodjon, ami úszik.

Vagy, ami a családi vállalkozást illeti, elmerült. Abban a pár órában, amikor átválogatta a számlákat, semmit nem látott, ami némi bizonyosságot nyújtott volna, hogy életben tudja tartani a vállalatot. Bérek és légzőkészülékek, élelem és üzemanyag, karbantartás és adósságtörlesztés... és még ezernyi más kiadás csapolta meg a számlákat. A Donnellyk háromgenerációnyi munkát öltek bele egy huszonegy méteres, *Aranyág* nevű vízi öngyilkosságba.

És addig a borzalmas éjszakáig az volt az otthona.

Ne gondold rá – mondta magában keményen. Már megígértem, hogy megyek. Larry úgy beszél, mintha a világ terhét vették volna le a válláról.

– ... és levakarod majd a briteket rólunk – a bátyja szinte dalolt. – Senki sem tud úgy trükközni a számokkal, mint te.

Tiltakozni kezdett, de a bátyja továbbra is csak beszélt, minden szótagban ott volt a megkönnyebbülés. Csak félig figyelt oda, ahogy az badar megjegyzéseket tett a számok iránti szakértelmére. Jó volt valami mást hallani a hangjában, mint félelmet és legyőzöttséget.

Ráérősen eltöprengett, milyen lehet a bérelt ház. Donnelly Nagyapa nem pocskolt pénzt semmire, aminek a szárazföldre volt köze.

– Nem merülök. – mondta Kate, amikor Larry levegőt vett.

– Még a fedélzetre sem kell jönnöd, csak, ha akarsz. A francba, hugi, ha bemész a vízbe, akkor a dolgokat tényleg lehúzzhatjuk a vécén.

– Már le lettek húzva. Ha ismernéd a számokat, megértenéd.

– Jó, mindenesetre megígérem, hogy nem kell merülnöd.

– Nagyszerű. Addig maradok, ameddig tudok, de két hétnél nem tovább. Legfeljebb három.

– Te vagy a leghihetlenebb hóg a világon – felelte Larry. – Helyet foglaltam egy járatra, ami holnap reggel kilenckor indul. Leteszem a kisteherautót a reptéri parkolóban, térképpel a házhoz. Van kikötője, úgyhogy könnyű le- és feljutni a hajóra.

Kate a telefonra nézett. Az a tény, hogy a bátyja az ő utazásának a részleteivel bajlódott, minden szónál jobban elmondta, mennyire aggódott.

– Viszlát, hugi. Szeretlek.

Letette a telefont, mielőtt Kate bármit mondhatott volna.

Vagy meggondolhatta volna magát.

Larry és Donnelly Nagyapa annyira egyformák voltak, hogy az gyakran ijesztő volt: mintha egy időtükörbe néznénk. Nagyapa, aki már túl régóta hozott fel kincseket a vízből, nem csupán szerencsés, vagy eszes, vagy ravasz volt. Bőven kapott mindháromból. Larrynek szerencséből jutott rengeteg.

Milyen kár, hogy a szüleinknek nem jutott abból a szerencséből – gondolta Kate szomorúan.

Aztán becsukta a kísértő múlt ajtaját. Nem volt idő hosszan morfondírozni rajta. Először is telefonálnia kell, megbizonyosodni róla, hogy Larry lefoglalta a jegyet. A bátyja jót akart, de a mindennapi élet részletei gyorsan szertefoszlottak a merülés csábításában.

Egy telefon a reptérre megerősítette, hogy vár rá egy jegy.

A csapda zárja bekattant.

Ne gondolj rá. Lélegezz lassan. Egy... kettő... három.

Amikor a bőre már nem fázott, Kate egy olyan valaki hatékonyságával kezdett készülni az utazásra, aki mindig becsomagolva tart egy túlélő bőröndöt. Élete a kisvállalatok elkerülhetetlen, sürgőshívásai körül forgott, akikbízta benne, hogy kimentik őket a veszteségesség futóhomokjából, amely mindig elérte az olyan embereket, akik vállalkozók voltak, nem könyvelők.

Olyan embereket, mint Nagyapa és Larry.

Könyörtelenül kikapcsolta a gondolatot. Feszés mozdulatokkal kiemelte az üzleties ruhákat az úti bőröndjéből, majd sortokra, ujjatlan topokra, szandálokra, fürdőruhákra cserélte őket. Emlékezve a tűző trópusi napsütésre, bedobott néhány könnyű hosszúnadrágot és blúzt, meg egy kalapot és erős napvédő krémet. Saint Vincent legtöbb lakójától eltérően, neki nem volt olyan buja barna bőre, ami megengedte volna, hogy ne törődjön a nappal.

Amikor elkészült, rápillantott a két doboz „üzleti” papírra, amelyek két nappal ezelőtt érkeztek a küszöbére. A könyvelés témakörében Larry a vétkes engedékenységet a művészet szintjére emelte. Bárki akarta ellenőrizni a kiadásokat, annak napokat kellett eltöltenie a dolgok szétválogatásával, hogy elkezdhesse az igazi munkát a költségeket nyomon követő táblázatok létrehozásával.

Nem számít. A szerződés, amit aláírtak, garantált vesztesé teszi a Holdrózsa Ltd.-t. Még ha a valaha volt leggazdagabb spanyol gályát fedezik is fel, a britek minden, a Donnellyk pedig költségtérítést, plusz három százalékot kapnak a nettó haszonból.

És a nettót a britek határozzák meg. A múzeumoknak adott tárgyak nem részei a nettónak, mert adományozzák, nem pedig eladják őket.

Nem tudja elhinni, hogy Larry aláírt egy ilyen hátrányos szerződést.

Mialatt kitakarította a lakását – utált rendetlenségbe visszatérni egy hosszú út után –, azon töprengett, milyen módon tudna segíteni a családjának. Mire végzett, lezuhanyozott és beállította az ébresztőt, már alig tudott ébren maradni. Elaludt, még mielőtt a feje a párnához ért volna.

És álmodott.

A nap ragyogott a türkiz víz és a fehér homok felett. Lusta hullámok indultak meg és gördültek, egy táncos lassú kecsességével felemelve, majd aláhullatva a hajót. Lentről nevetés, a szülei ugratták egymást, miközben a búvárfelszerelést ellenőrizték... az ugratás átcsúszott sikoltásba, aztán körben összezárult víz, a napot legyőzte az éjszaka, a szél és a víz átcsapott sötétségbe és sikolyokba.

Sikított, miközben a szülei, kicsúszva a szorításából, elmerültek. Ő forgolódott, sikoltozott, utánuk nyúlt, az éjszakai tenger felfalta őket... Azt sikoltotta, nem, nem, NEM, NEM...

Kate hideg verítékben ébredt, a torka bedagadt a felidézett sikolyoktól, a szíve sebesen vert, szinte lehetetlen volt lélegezni. A rádió ébresztője a fülébe sívított.

Csak egy álom – mondta magában.

Csak egy újabb rémálom.

Mostanra hozzászokhatott volna. Azóta vannak, amióta a szülei meghaltak. Amióta nem volt képes megóvni őket a telhetetlen tengertől.

Az éjszakai merülés veszélyes.

És most visszatérni készült a legnagyobb kudarcához, a legnagyobb félelméhez.

1

Holden Cameron egy olyan világotató szemével nézte Saint Vincent szerény repterének a belsejét, aki háborús zónákban élt és dolgozott. Ösztönösen a veszélyt fürkészte a körülötte lévő emberek testbeszédében. Nem talált ilyet, de már megtanulta, hogy a váratlanság öl.

Orvosi szempontból már visszavonultál – emlékeztette magát. Egy nyamvadt tanácsadó vagy.

És egy tolvajcsaládba készülsz besétálni.

Az értelmes ember elővigyázatos. Holden nem tudott volna ilyen sokáig életben maradni, ha ostoba. És ha emlékeztetőre lett volna szüksége, a szúró fájdalom a bal combjában figyelmeztette. A repeszgránát okozta seb forradása valamennyire elhalványult, ám a repülés okozta nyomásváltozás, de különösen a bűvarkodás megjáratta vele a poklot.

Lustán megdörzsölte a combját, majd azon tűnődött, az érkezési csarnokon átörvénylő helyiek közül melyik lehet az ő vezetője. A legtöbb ember laza, színes ruhát viselt, amely lehetővé tette, hogy kényelmesen érezzék magukat Saint Vincent állandó hőségében. Az egyetlen kivétel az az ezüsthajú, átlátszóan sápadt angol volt, aki vele együtt szállt a Heathrow-n.

Szegény faszi napszúrást kap. A Canary Wharfban hordott öltönyök nem túl jók Saint Vincent éghajlatán, de a megfelelő megjelenést meg kell őrizni a bennszülöttek között, meg a többi ilyen baromság.

Ezen alig érzékelhetően szórakozva, Holden pillantása továbbvándorolt a férfiről, s azoknak az embereknek az arcát fürkészte, akik a gépről leszálló emberek arcát fürkészték. Úgy tűnt, ő senkit nem érdekel. Félreállt a forgalom fő áramából. Egy falnak támaszkodva nézelődött, és várta, hogy felkeltse valaki az érdeklődését, de a szemét nem vette le a mászkáló emberekről.

Saint Vincent repterén majdnem mindenkinek olyan fekete haja volt, mint neki, de számottevően göndörebb. Ehhez sok bőrszínárnyalat társult, amely több száz évnyi, európaiak és valaha rabszolga afrikaiak által kötött házasságok eredménye volt. Amit elkezdett a genetika, azt a trópusi nap barnára színezte. Hangjuk zenéje andalító volt, mint a tenger szelíd csobbanása egy holdsütötte parton.

Sötétvörös haj csillogása keltette fel a figyelmét. A nő lezseren öltözött és enyhén gondterhelt volt. A haja fényes volt, hátul lófarokban összefogva, és inkább természetesnek, mint festettnek látszott. A nedvesség miatt kis hajfürtök göndörödtek finoman az arcára és a nyakára tapadva. Vonalai egy egzotikus táncosnak is a becsületére váltak volna. Bőre halvány volt, épp annyi szeplővel, hogy Holden kísértésbe jött, hogy megérintse és megsimítsa őket.

Bár Holden mindenféle alakú, színű és méretű nőt kedvelt, mindig is a vörösek voltak a gyengéi. A sekély trópusi vizek ragyogó türkiz színét idéző szemek néztek rá... A nő habozott, aztán továbbhaladt, még mindig keresgélve.

Kár – gondolta, tükrös napszemüvege mögül hátulról is megszemlélve a vöröset. Eltöltenék egy pár hetet vele a szigeten lustálkodva, felfedezném és megnyalogatnám minden egyes szeplőjét. De azért vagyok itt, hogy ellenőrizzek egy csomó ócska bűvárt, akik úgy látszik, többet tartanak meg maguknak, mint kéne.

Az emberi kapzsiság olyan megbízható, mint a gravitáció.

Áthelyezte a testsúlyát a rossz lábáról, figyelve várakozott. Ha senki nem bukkan fel, az csak egy lesz a sok rosszpont között a Holdrózsa Ltd. aktájában.

A tömeg kavargott, átrendeződött, gazdagon színezett vízként örvénylett.

Kate tovább keresett egy sápadt bőrű britet, de nem látott esélyes jelölteket.

Lemaradt a gépről? – gondolta, majd rögtön elvetette az ötletet

A könyvvizsgálók pontosak. A foglalkozással jár. Valószínűbb, hogy Larry összekeverte az érkezési időpontot, vagy akár a napot. A bűvároknak megvan a saját időszámításuk. Ő és a bátyja az *Aranyágon* született és nevelkedett, de ő át tudott kapcsolni arra a kultúrára, ahol épp volt.

Larry... hát Larrynek az a gondolat tetszett, hogy az idő úgy van felosztva: később, sokkal később és soha.

Ismét körülnézett az európaiak között, akik érkeztek. A férfi, aki a falnak támaszkodik és tükrös napszemüvegén át figyeli a tömeget, túl életteli, fizikailag túl erőteljes ahhoz, hogy hihető könyvvizsgáló legyen. A trópusi öltönyös, nagy pocakos férfi beszéde orosznak hangzott, nem londoni angolnak. Egy másik férfi, akinek mutatós cicababa lógott a karján, angolul beszélt, de vélhetően Bronxból való. A sápadt, vékony férfi a vastag öltönyben, bátortalan volt, keresett valakit, plusz elég idősnek látszott, hogy Kate nagyapja lehessen.

A figyelme visszavándorolt a falhoz támaszkodó férfira. Sok női pillantást vont magára, de egyiket sem viszonzta. Sötétkék inge rövid ujjú volt, alul szögletes, alkalmas arra, hogy khaki színű nadrágján kívül hordja. Két, vízhatlan tengerészszák feküdt a lábánál. Uralta a helyet, anélkül, hogy megmozdult volna. Vonásai az erő és finomság szokatlan keverékét mutatták, arca furcsán kelta jellegű, bőre selymes, sötét mézszínű.

Kíváncsi vagyok, milyen színű a szeme – gondolta Kate.

Aztán gondolatban megrázta magát. Még csak annyi ideje volt a szigeten, hogy összeszedte a poggyászát, majd berakta a VW kisteherautóba, amit Larry a parkolóban hagyott. Mégis, már át is adta magát Saint Vincent lusta érzékiségének, ahol a nyelv zene, a hőmérséklet meztelen bőrre van kitalálva, a tenger felszíne pedig mindig meleg.

A tenger.

Kate megdörzsölte a libabőrt, amely végigfutott rajta. Hirtelen meghozta a döntést. Lehet, hogy a sápadt férfi öregebb, mint várta, de a többi rendben lévőnek tűnt. Körülbelül három méterre állt az izgalmas, két tengerészszákos férfitől.

Az ősz hajú, ösztövérférfi kezdett aggodalmasnak tűnni. A szeme halványkék volt. Úgy látszott, öltönyének súlya mindjárt legyűri.

– Üdvözlöm Saint Vincent-en, Mr. Holden – mondta a kezét nyújtva Kate. – Kate Donnelly vagyok a Holdrözsa Ltd.-től. Azt mondták nekem, itt találkozok Önnel.

Az úriember felszínesen megszorította a kezét, mosolygott. – Nagyon kedves Öntől, de itt valami tévedés lesz. A menyemmel találkozom itt. – Futólag áttekintette a tömeget. – Á, itt is van.

Kate összezavarodva nézte, ahogy egy elefántcsontbőrű nő átöleli a mosolygó angolt. Az viszonzta az ölelést, majd mohón kérdezősködni kezdett az unokái felől.

Oké. Nem ez a jó pasas – gondolta Kate.

– Bocsásson meg – szólalt meg egy mély hang a háta mögül. – Véletlenül hallottam, amit beszéltek. – Felső osztálybeli brit akcentus volt, mögötte pedig még valami más. – A Holdrözsa Ltd.-től várok valakit.

Kate megfordult, majd emlékeztette magát, hogy lélegezzon. Az a férfi volt, aki egyáltalán nem úgy nézett ki, mint egy könyvvizsgáló. – Kate Donnelly vagyok. A Holdrözsa a családom tulajdona.

– Állok rendelkezésére.

Bárcsak állna – gondolta. De mondani azt mondta: – Ön a könyvvizsgáló a brit kormányzattól. Azért van itt, hogy a fedélzeten lévő másik britet leváltsa?

– Nem egészen. Úgy tudom, Farnsworth itt marad, hogy minden merülés eredményeit jegyzékbe vegye. Én merülési projekteken vagyok tanácsadó. A feladatomban gondoskodni arról, hogy minden kifogástalanul történjen.

– Elnézést, tévedtem. Jó, hogy találkoztunk, Mr. Holden – mondta határozott amerikai kézfogással elfogadva a férfi kinyújtott kezét, majd gyorsan elengedte. Megtanulta, hogy az üzleti életben ezt várják el.

És ez teljes mértékben üzlet volt.

Aztán a férfi levette a napszemüvegét, mire ő elfeledkezett a megfelelő üzleti viselkedésről. A legelragadóbb szemek voltak, amelyeket valaha látott: mintha kék, zöld és arany kristályszilánkokat szórtak volna egy kaleidoszkópba, aztán az eredményt rögzítették volna.

– A név Holden Cameron.

Eltartott egy pillanatig, amíg megértette. – Bocsánat. Nekem a C. Holden nevet adták meg.

Örülök, hogy megismertem, Mr. Cameron.

A férfi könnyedén vállat vont, majd ismét felvette a napszemüvegét. – Kár, hogy az öröm és az üzlet nem szokott keveredni. De nem szokott, ez már csak így van.

Rendben – gondolta. Üzlet... És csak üzlet. Ezzel a stílussal az egész szigetet lefagyaszthatnád.

– Még valami poggyász a zsákokon kívül? – kérdezte.

– Nincs. Csak addig maradok, amíg meglátom, hogy ajánljam-e ennek a projektnek a lezárását.

– Meglepődne, hogy milyen jól megy a merülés – mondta hidegvérűen hazudva, leplezve a félelmét: túl későn érkezett ahhoz, hogy segítsen.

A férfi összesen annyit felelt: – Elkezdjük?

Parancs volt, nem kérés.

Kate összeszorította a fogát. Időtlen idők óta az első férfinak, aki rá tudná venni, hogy felhagyjon a szexuális hibernációval, olyan forró a vérmérséklete, mint az óceáné harminc méter mélyen.

– Minél hamarabb kezdjük, annál hamarabb végzünk – mondta halkán. – Jöjjön utánam.

Ahogy a napégette parkolóhoz vezető ajtó felé indult, azon tűnődött, hogyan fog az elképesztő szemű brit jégkocka szembenézni egy merüléshez használt hajó körülményeivel.

Ez már Larry problémája.

És alig várom, hogy átadjam neki.

Anélkül, hogy visszanézett volna, jön-e utána a „könyvvizsgáló”, átvágott a fogyatkozó embercsoporton, majd a parkoló felé indult.

Holden könnyen tudta követni a lánghajú, gyönyörű, bizalmatlan szemű nőt. Járása olyan volt, amely minden férfiúi érzékét ragadozó üzemmódra riasztotta. Azon gondolkodott, vajon a nőt elterelésnek szánták-e, hogy eltérítsék őt attól, hogy a Holdrózsa felületes könyvelésének és siralmas kincsmentési próbálkozásainak mélyére nézzen. Az elképzelés tetszett neki – a szex mindig hasznos fegyver.

Ám minél tovább gondolkodott rajta, annál kevésbé tűnt valószínűnek. Lezser, amerikai módon volt barátságos, de amikor ő elővette az igazi-brit-szemétláda rutint, olyan véglegességgel lépett vissza, hogy az teljesen lehetetlenné tett bármilyen flörtölést.

Kár, amiért a munkám megkívánja, hogy egy elutasító pöcs legyek – gondolta Holden búsan –, *de a bűvárok egy kirekesztő bagázs. Nem tisztelik azt az embert, aki nem olyan, mint ők.*

Holden már csak tudta. Ő is egy közülük.

Vagyis volt.

Ment Kate finoman ringó csípője után kifelé, ahol a levegő forró és nedves volt, amely erősen illatozott a trópusi növények és az alapjáraton pöfögtetett taxik benzingőzének keverékétől. A harsogó zöld bokrokat rózsaszínű és bíborvörös virágok árasztották el. A reptér színesre festett épületét pálmafák szegélyezték, átszűrve a napfényt határozott körvonalú, legyezőszerű leveleiken.

A részleges árnyék nem sokáig tartott. Holden már izzadt, mielőtt még elérte volna a parkoló fehérszürke aszfaltját. Bár a hőmérséklet közel sem volt olyan forró, mint Észak-Afrika sivatagjaiban, a pára kellemetlenül betérített mindent. Tudta, hogy néhány óra vagy nap után nem érzékeli majd a nyirkosságot, így hát most sem vett róla tudomást. Az izzadság az élet velejárója, mint a fájdalom a combjában, vagy a szokatlan színű szeme.

– Dobja be hátra a zsákjait – mondta Kate.

Rápillantott a közönséges szállítóeszközre. Nem lepődött meg, hogy az ajtók nincsenek zárva, az ablakok pedig le vannak engedve. Egyetlen, magára valamit adó tolvaj sem lopná el az öreg teherautót. A motorháztető más színű, mint a teherkocsi teste, a gumik kopottak, hátul a rakfelület ajtaja hiányzott, az ajtók nem voltak egyformák, és az egész tragacs olyan fakó volt, mint az aszfalt.

Kate szélesen mosolygott. – Nagypapa csak úszó vagy merülő dolgokba fektet pénzt.

Holden felvonta fekete szemöldökét, majd a teherkocsi hátuljába, egy kisebb, a kocsi testéhez hegesztett, rozsdás szerszámos doboz mellé eresztette a zsákjait. Kereste a rögzítő pántokat, de

csupán egy kötelet talált, amely valaha kemény időket látott a tengeren. Néhány ügyes csomóval rögzítette a zsákokat.

Kate látta, mit csinál, gondolt rá, hogy szól neki, nem hajt majd olyan gyorsan, hogy bármi leessen, de aztán egyszerűen beszállt a gőzölgő vezetőfülkébe, ahol beindította a motort. Négy próbálkozás után a motor hátul egy dízel füstfelhőt lövellt ki, majd megbízhatóan egyenetlen ritmust vett fel.

Pár kemény ökölcsapással kinyitotta a kesztyűtartót. A bérelt házhoz vezető térkép kezdetleges volt, de összekombinálva azzal, amit online nézett meg ma reggel, biztos nem téved el.

Komor vendége végre otthagyta a csomagjait, majd beszállt az utas ülésre. A teherkocsi megviselt rugózása igen jól viselkedett. Meglepően jól.

Biztosan csupa csont és izom – gondolta Kate. *Azt hiszem, az ő tanácsadó fajtáját nevezik bajkeverőnek. Éles lőszer szabadon választható.*

– Maga bújárkodott? – kérdezte.

– Miért kérdi?

– Mert igazán szálkás felépítésű. A bűvárokon nincs sok testzsír. Elégetik.

– Érdekes – felelt a férfi.

A semleges hozzászólás után bekövetkező csendet madarak éneke és rikoltozása töltötte be.

Micsoda elbűvölő társalgó – gondolta Kate. *Ez aztán szórakoztató út lesz, haver. Lássuk csak, tizenöt perc lehet a város széléig, onnan még másfél kilométer a bérelt házig.*

Sebességet váltott, felengedte a kuplungot, majd lassan felhajtott a reptéri útra.

– Sokára érünk a hajóhoz? – kérdezte Holden.

– Az Larry merülési tervétől függ.

– Miért?

– Annál a kisháznál veszi fel magát, amit a barátjának bérelt a cég. A bérlemény körülbelül tízpercnyi sétára van az üzemanyag dokktól, a vegyesbolttól és a kereskedelmi kikötőtől, amit Larry használ. Ez nem egy nagy sziget.

A tény, hogy Holden figyelt a szűkszavú társalgásukra, azt jelezte Kate-nek, hogy sokkal értelmesebb, mint az átlagos bűvárok.

– Malcolm Farnsworth szerződéses munkatárs, mint én is – mondta Holden. – Nem ismerem személyesen, így nem nevezném barátnak.

– Nem meglepő.

Valami mosolyhoz hasonló változtatta meg Holden vonásait, de mindössze annyit felel: – Azt hittem, Farnsworth az *Aranyág* fedélzetén van.

Kate vállat vont. – Larry majd tudja. Én csak most érkeztem.

– Akkor érthető.

Azt mondta magának, nem kérdezi meg, de mégis megtette. – Mi érthető?

– A halvány bőr. Nehezen marad ilyen a trópusokon, hacsak nem kizárólag éjszaka jár ki.

– Sajnálom, ha csalódást okozok. A Donnelly családban nincs vámpír rokonság.

Holden oldalról ránézett. – Milyen szörnyen átlagos.

– De feltétlenül megkönnyíti az életünket. Nem hiszem, hogy valaha hallottam volna bűvár vámpírról.

Valami, ami lehetett egy mosoly, átformálta Holden ajakainak vonalát. – Tudja, milyen messze van a bérelt ház?

– Nem, de ismétlem, ez egy kis sziget.

Maguk mögött hagytak öt percet és sok zöld növényt, időnként megszakítva az óceán pompás látványával.

– Mindig ilyen meleg van itt? – kérdezte a férfi.

– A turizmusért felelős minisztert kérdezze. Én évek óta nem jártam itt.

– De a bűvár Donnellyk közé tartozik, ugye?

– Én már nem merülök. – Hanghordozása nem bátorított további kérdésekre.

Holden arra gondolt, utánaéz. Amíg nem találkozott vele a reptéren, sehol nem történt

említés Kate Donnelly nevű személyről, sem a fizetési listán, sem a merüléshez használt *Aranyág* hajó személyzete közt. További információt kell kérnie a Régi Műtárgyak Hivatalától.

– Nem bírta a kérges kezeket és a rossz hallást? – kérdezte. – Vagy idegkárosodás miatt hagyott fel a bűvárkodással?

– Körültekintő bűvár voltam. Nem ért károsodás.

– Akkor fiatalon hagyta abba.

– Elég fiatalon.

– Így dekompresziós oszteonekrózistól sem szenved – mondta Holden. – Bölcs döntés.

– A felét sem értettem – felelte. – Oszteo. Az csont. Az artritiszre gondol? Sok bűvár végzi így. Nagypának is van. Maga orvos? – Rápillantott, majd vissza az útra.

– A bűvárkodás okozhat artritist – mondta Holden. – Néha akár ízületprotézis beültetéséhez is vezet a csontelhalás miatt, innen van az „oszteonekrózis” név. És nem, nem vagyok orvos, de megvannak az ismereteim a víz alatti műveletekről. Különben eléggé hasznavehetetlen lennék erre a munkára.

Az, hogy ez volt az első és egyetlen civil munkája, amióta megsérült, olyan tény volt, amelyet megtartott magának. Az emberek a Régi Műtárgyak Hivatalánál tanácskoztak a katonarovossal, majd alkalmasnak ítélték, hogy tanácsokat adjon mentőbűvár ügyekben, főként – amint ezt világossá is tették –, hogy a merülés befejezésére kellett indokokat találnia. Tőle nem vártak el bűvárkodást.

Holden nem volt boldogtalan emiatt. A baleset óta eleget merült ahhoz, hogy biztos lehessen benne, a sérüléssel is elboldogul a víz alatt. Veszettül fájt, de tudott merülni.

Kate lassított, hogy a sebességet egy turistabuszhoz igazítsa. Ragyogó zöldre volt festve, úgy nézett ki, mint egy óriási bogár, amelyik az úton mászik. A nyitott ablakokon át itt-ott kidugott kezek integettek a légáramlatban, mint a karibi nap felé nyúló virágok.

Ahogy megnyúlt a csend, úgy döntött, hogy mivel a kedvesség nem vált be, áttér a nyíltságra.

– A bátyám nem volt benne biztos, hogy mi a maga munkája, így nem tudom, milyen információra van szüksége.

– Nevezzen merülési tanácsadónak.

– Nagypát és Larryt is lehetne merülési tanácsadónak nevezni – felelte, tartva a semleges hanghordozást. – Mi a konkrét célja?

– Kiértékelni a vállalkozást. A bátyja nyilván említette, hogy az egész merülési folyamatuk alatt édeskeveset tudtak felmutatni. Engem az RMH, a Régi Műtárgyak Hivatala küldött, hogy betömjem a pénzügyi lyukakat, mondhatni. Az időjárással foglalkozó embereink legalább egy jókora szélvihart jósolnak egy héten belül. Nincs értelme egy vesztesre álló vállalkozást készenlétben tartani, amíg az időjárás elrendeződik.

– Az általam látott számlák szerint – válaszolta óvatosan – nincsenek „pénzügyi lyukak”, csak egy merülés normál költségei.

Holden fontolgatta, hogy rámutasson-e a nyilvánvalóra – azért küldték ki, mert hozzá nem értésre, lopásra, vagy mindkettőre gyanakszanak –, de úgy döntött, ezt a kis gyöngyszemet majd máskorra tartogatja. A neki odaadott iratok alapján a Holdrózsa Ltd. egy elcseszett vállalkozás volt.

Kár, milyen szomorú, a kudarc pedig gyakoribb, mint a siker – gondolta. Lehet a Donnelly klán nem bűvárkodó tagja a legszebb nő, aki valaha a világra jött, ez nem változtat a végkimenetelen. Minden merülésnek, amelyet az osztály megfinanszíroz, nyereséget vagy presztízst kell felmutatnia, bár jobban szeretik a nyereséget.

– Ha nincsenek pénzügyi lyukak, nekem nem okoz gondot találni – mondta.

Az út hátra lévő része csendben fejeződött be, csak a szél száguldott keresztül a nyitott ablakokon, időnként pedig madarak fütyültek.

A bérelt ház olyan földön állt, amelyen valaha valami mezőgazdasági művelés folyt, de a dzsungel elég sokat visszahódított belőle. Ahogy az egy trópusi paradicsomtól elvárható, a parti homok vakítóan fehér volt a napfényben, a pálmák elegánsan kecsesek voltak, a tenger pedig

tiszta és szelíd. Saint Vincenten a helyi vulkánnak köszönhetően szép számmal akadt fekete homokos partszakasz, de ez a bérlemény nem ilyen volt.

Kate a kocsibehajtóként szolgáló földes keréknyomok végében állította le a zörgő teherkocsit. Szándékosan nem nézett a vízre. Érezni a szagát, hallani a tengeri madarakat – ennyi elég volt.

Túl sok.

Nyirkos kézzel szorította a kormánykereket, a légzésére koncentrált. A vezetés már nem vonta el a figyelmét, így hollétének a valósága lehúzta, mint egy víz alatti ellenáramlás.

Holden átfogó pillantást vetett a tájra, semmit nem hagyott ki. Elidőzött a megdőlt ponton kikötő és a hozzá lazán odakötött segédhajó felett. Alig észrevehető ösvény vezetett a háztól – épp csak egy házikó, tényleg – a kikötőhöz. A telek vége felé távolodva nem volt más, mint kúszónövények fonadékai, cserjék és fák.

Maga a ház a romosságig rusztikus volt. Ha a külső faborítást egyáltalán valaha lefestették, az mára lekopott. Az alapja valamiféle cementnek látszott, amelyet helyben, hozzáértés nélkül kevertek ki. A tető valaha zsindelezett volt, mostanra hullámlemez darabokból álló tákolmány lett, amelyet akkor és oda csináltak, amikor és ahol gondot okozott egy beázás.

Kate szó nélkül kiszállt, kivette a könyvelést tartalmazó dobozokat a teherkocsi rakteréből, majd felment a köves, benőtt ösvényen a bejárati ajtóhoz. Az ajtó nem volt bezárva. Biztonságba helyezte a dobozokat a házban. Egy gyors körbenézés elárulta, hogy a bútorzat épp olyan ócska, mint a ház. A villany legalább működött, amennyiben a hűtőszekrény hangos zümmögése bizonyítéknak számított.

Vállat vont. Ismerve a nagypját és az értékmentési vállalkozás anyagi nehézségeit, nem számított a Ritzre. Némi további vizsgálódással talált két apró hálószobát, egy fürdőszobát és egy főzőfülkét. A hátsó ajtó a dzsungelbe vezetett.

Amikor visszatért a teherkocsihoz a csomagjaiért, Holden még mindig a házat és a környezetet tanulmányozta a tükrös napszemüvege mögül.

– Ez nem sok – mondta Kate –, de a célnak megfelel. Hátul a hálószobában van egy emeletes ágy. Megosztozhatnak rajta a munkatársával.

– Voltam már rosszabb helyen is – csupán ennyit mondott.

– Micsoda magabiztosság. Belülről még csak nem is látta.

Lényegtelen. Az *Aranyágon* fogok aludni.

Kate habozott, emlékezett bátyja megjegyzésére, hogy mennyire zsúfolt a hajó. Aztán úgy döntött, az, hogy Holden hol alszik, Larry problémája. Csak az érdekelte, hogy ő a szárazföldön maradjon. Pont. Némi erőfeszítéssel és sok odafigyeléssel rendbe teszi Larry hülye könyvelését, közben alig érzékeli majd, hogy csak egy karnyújtásnyira van a rémálmától.

És ha ezt elég gyakran mondogatja magánk, lehet, hogy tényleg elhiszi.

A bejárati ajtónál Holdenbe botlott, az ő poggyászát fogta. – Melyik szoba? – kérdezte.

– Amelyikben az egyszemélyes ágy van, köszönöm.

Kate figyelte a könnyű járását, amint átment a keskeny előszobán, majd újra azt gondolta, nagy kár, hogy egy ilyen szemrevaló csomag egy jégtáblába van beburkolva. Aztán a szeme megakadt egy papírdarabon, amely egy ízléstelen halas mágnessel volt az apró hűtőre rögzítve.

Szia, hugi,

üdv újra itthon. A merülési beosztás változott. Hozd el őt a hajóra, oké?

L.

Háromszor is elolvasta az üzenetet, mielőtt enyhült volna a zúgás a fülében és eszébe jutott lélegzetet venni.

Nem teheti ezt velem!

De megtette.

Kate első gondolata az volt, hogy fogja a csomagját, aztán visszaindul a reptérre – és pokolba a családi vállalkozással. De egyszer már, évekkkel ezelőtt, elmenekült. Még mindig fut. Nem számít, mennyire csábító a pillanat, ha hosszú távon megadja magát a félelemnek, akkor nem jut oda, ahol lenni akar.

Hosszan kifújta a levegőt, mélyen belélegzett, majd ezt addig ismételte, amíg már nem érezte úgy, hogy szétrobban a feje.

Nyugalom van és napsütés. Még a passzátszelek is szabadságra mentek, ahogymindig augusztusban és szeptemberben. Már nyolcéves koromban vezettem segédhajót. Most is meg tudom tenni. Ez az egyik ok, hogy visszajöttem, igaz? Túljutni azon, ami történt. Végezni azzal, hogy sikítva felébredjek az éjszaka közepén.

Tovább lélegzett, várta, hogy a légzése újra önkéntelenné váljon.

Holden besétált a főzőfülkébe, látta, hogy Kate mereven, mozdulatlanul áll, öklében szorított valamit, ami egy papírdarabnak látszott.

– Minden rendben? – kérdezte tőle.

– Az élet egy habos torta – felelte összeszorított foggal. *Annyira meg tudnám ölni a bátyámat.*

Holden felvonta fekete szemöldökét, de nem szólt semmit.

– Úgy tűnik, végül nem kell várnia, hogy Larry magáért jöjjön – mondta, aztán az üzenetet egy kis szemetesbe hajította. – Én viszem az *Aranyágra*, most. Azonnal. *Mielőtt a dühömből félelem lesz.*

– Nagyszerű – válaszolta a férfi.

És azon töprengett, miért látszik a nő dühösnek, ádáznak és riadtnak, mint egy sarokba szorított állat.

Amíg kiment a teherautóhoz a tengerészszakjáiért, Kate kikapott egy széldzsekit és egy napvédő kalapot a csomagjából. A férfi mögötte maradt, amint lemasírozott a kikötőhöz. Bár a vállalai merevek voltak, könnyed mozgása az egyenetlen, ingatag kikötőn elárulta Holdennek, hogy aligha új számára a víz mozgalmassága a lába alatt. Ugyanolyan könnyed volt, ahogy a pontonról a csónak peremére lépett, majd utána le, a csónak félkabinjához.

Holden rápillantott az alumínium segédhajóra. Öt-hat méter hosszú volt, két erős külső motor hajtotta, és az elülső félkabinból kellett irányítani, ami nemigen volt több két, háttámlás ülőpadnál és egy szélvédőnél. Az üzemanyag tankja kitöltötte a taton lévő pad alatti teret. A raktér tele volt különféle csőbilincsekkel és rögzítő horgonyokkal. A legtöbb használatban volt, a sűrítettlevegő-tartályoktól a fűtőanyagig és az élelmiszerig rögzítettek mindent, ami arra várt, hogy átszállítsák az *Aranyágra*. A csónak a jócskán megviselt fém patinájával rendelkezett, ezernyi apró horzsolást, karcolást ütöttek és ejtettek rajta. A csónakperemek külső részére régi autógumik futófelületének a darabjait erősítették. Az így keletkezett ütközőkorlát nem volt kifinomult, de a feladatnak megfelelt. A tatra kifakult betűkkel TT *Aranyág 2* volt felfestve.

A főhajó egyik segédhajója a kettő közül – azonosította Holden, fejben ellenőrizve a felszereléslistát, amely a szerződésben szerepelt. Vajon hol lehet a másik, meg az a drága gyors motorcsónak, amit Farnsworth használ?

Pár pillanattal később Kate belépett a félkabinba, a csónakmotor beindult, kevesebb búzzal és recsegéssel, mint a teherautó. Holden megvizsgálta, amit a csónak alumínium fenekéből láthatott. Víz nyoma látszott a középső hegesztés mentén, de semmi meglepetés. Kevesebb, mint egy csésze tea, tényleg.

Rendben – gondolta Holden. A Donnellyk legalább a bűvárfelszerelést és a kiszolgáló cuccokat tisztességesen rendben tartják.

Kate hátrajött a kabinból, ránézett, halkán megkérdezve, miért áll még mindig a pontonon.

– Akarja, hogy eloldozzam magának a kötelet? – kérdezte.

– Nem szükséges. A segédhajóink kötélzete egyszemélyes kezelésre van kialakítva.

Holden ezt felszólításnak vette, így a csónakperemről a csónak középvonala felé lépett, szinte meg sem zavarva a csónak mozgását. A combja tiltakozott, de ehhez szokva volt. Elhelyezte a zsákjait a félkabinban az egyik ülés alá, majd figyelte, ahogy Kate fellépett a ponton kikötőre, hogy minimális fáradozással eloldozza a kötelet.

Lábával ellökte a csónakot a kikötőtől, könnyedén a fedélzetre ugrott, aztán gyorsan, de nem figyelmetlenül a kormányhoz ment. Hamarosan felgyorsított arra a maximális sebességre, amelyre a hajót tervezték. Miközben vezetett, ellenőrizte a haladási irányt az egyszerű navigációs képernyőn. Pontozott vonalak sokasága vezetett kifelé a tengerre, amelyek egy pontban futottak össze a távolban.

A férfi látta, hogy az arcán mutatkozó feszültség ellenére otthonos a hajók irányításában – talán épp annyira, mint a férfi maga. Teste a víz mozgása szerint hajlott, a műszereket ösztönös szakértelemmel kezelte, de mégis olyan benyomást keltett, mint akit valami nagyon ijesztő dologra kényszerítenek.

– Nem szeret a vízen lenni, ugye? – kérdezte Holden a hangját megemelve, hogy hallani lehessen a motorok erős bömbölése közepette.

Egy pillanatra úgy tett, mintha nem hallotta volna.

– Nem szeretem a kelkáposztát, de megeszem – mondta végül. – Az élet ritkán szól arról, hogy mit szeretünk.

Ahogy beszélt, úgy érezte, valami egy kicsit fellazult a bensőjében. Meg tudja csinálni. Tényleg meg tudja. Csak nem szabad engednie, hogy a tudatát újra beszívják a rémálmok.

Az óceán Saint Vincent körül nagyon szép – emlékeztette magát. Azok a tiszta, ragyogó kék árnyalatok.

Szemét eltökélten a víz felszínére szögezte, ahol minden meleg, lusta és fénnel teli.

– A merülési helyszín az egyik olyan aprócska szigettől körülbelül öt kilométerrel kijebb van, igaz? – kérdezte Holden a tengerből kinövő sötét pontok felé mutatva.

A nő ingatag nyugalma elpárolgott a *merülés* szótól. Szülei azoknak az aprócska szigeteknek a közelében haltak meg, Bloody Green legendás kincses hajójának keresése közben.

– Nem tudom – mondta. – Csak követem az útvonalat, amit valaki bevitt a navigációs rendszerbe.

Miközben beszélt, az emlékek, az ösztön és a rémálmok keveréke révén már biztos volt benne, hogy az *Aranyág* kellemetlenül közel horgonyoz ahhoz a helyhez, ahol az anyja eltűnt, és ahol apja vonagló testét kihúzta a viharos tengerből.

Kate a gondolatot tudatának abba a részébe taszította le, ahol a sötétség várakozott. A távolban alakot öltő *Aranyág* figyelésére koncentrált. A fekete hajótest és sötétvörös felépítmény jelzésként rajzolódott ki az ég és a tengerkék végtelensége előtt. Minél közelebb ért, annál inkább látta, hogy a hajó nagyon hosszú ideje van kint a vízen. Esedékes volt a fenék alapos tisztítása és a festés kijavítása.

Nem látom, hogyan keres majd Nagyapa ezzel a pocsk melóval elég pénzt a karbantartásra.

Az önuralmának határait marcangoló pánik eltérítésére Kate arra koncentrált, hogy különválassza a valódi *Aranyágot* rémálmai bukdácsoló, oldalára dőlő fekete tömegétől.

A hajó rádióantennák és radarok füzérével kidíszített megfigyelőtornya a megemelt első fedélzet fölé magasodott. Összetákolts darab volt, az évtizedek során rakták össze és építették fel. A hátsó fedélzetet egy hatalmas fémkar uralta. Minden illesztésből rozsdás barna csíkokban kenőolaj és hidraulika olaj szivárgott, tudtul adva, hogy az *Aranyág* egy keményen dolgozó, tengerjáró „málhás öszvér”. Kapitányához hasonlóan karcos, gyakorlatias volt, és nem volt hajlandó átadni magát a történelmi feledésnek.

Nincs mitől félni – győzte meg magát Kate. Egyáltalán nincs.

– Egy nappal sem látszik többnek hatvannál – mondta Holden fanyarul.

– Az *Aranyágot* 1966-ban vettük, 1959-ben építette a Cooper Shipping Works Providence-ben.

– felelte szórakozottan. – Amikor az utolsó tulajdonosa csődbe ment, Nagyapa vette meg a hajót. Holden elismerő hangot hallatott. A hajóépítő az Atlanti-óceán mindkét partján híres volt különlegesen megbízható, megfizethető hajóiról.

– Ma már nehéz erre a minőségre szert tenni – válaszolta.

– Nagyapa is mindig ezt mondja.

Visszavett a gázból, ahogy megközelítették a hajó jobb oldalát, ahol az alsó fedélzeten a hajópárkány egy részén zsanéros ajtó nyílt befelé. Matrózok vagy szolgálaton kívüli bűvárok dugták ki a fejüket a korlátok felett, kíváncsian néztek lefelé. Integtetett nekik, miközben a csónakot az oldalnyílás felé kormányozta.

Holden fejben felmérte a merüléshez használt hajót. Noha nélkülözte az előírt kulcsínt, a hajó nagyjából bármivel meg tudott birkózni, amit a tenger hajlandó volt elé tálalni – feltéve, hogy a motort rendszeresen és hozzáértően gondozták. Olykor a tiszta és kifogástalan külső csak csinos csomagolás volt egy elkorhadt csomagon.

– Ott van Larry – mondta Kate, üresbe téve a gázkart, amint a csónak szelíden a nagyobb hajóhoz ütődött. – Egy pillanat, aztán lent lesz. Dobja a zsákjait a fedélzetre. Elég közel tartom, hogy rá tudjon lépni a hajópárkányra, majd a hajó alsó fedélzetére.

– Tartsam a kötelet?

– Én elmegyek – felelte. Hallotta a saját, félelemtől éles, pattogó hangját, és összerendezte. Így kell barátokat szerezni. Gondolj a szexi külsejére, ne a benne lévő robotra. – Az én munkám a parton van, köszönöm. Itt várok, amíg a legénység átrakja a felszerelést.

Épp, amikor befejezte a beszédet, megszólította a bátyja.

– Siess, hugi, nézz körül itt fent. Tavalyelőtt karácsony óta nem láttalak!

Felnézett a lefelé figyelő arcokra, bőrszínük árnyalata az ébenfától a barnáig, valamint a bátyja naptól vörös, szeplős arcáig terjedt. Narancsvörös hajfürtök bukkantak elő a sapka alól, amit viselt.

Egy pillanatra megint ötéves volt, az apja arcába nézett fel. Könnyek mardosták.

Menj a francba, Larry. Tudod, hogy nem akarok újra a fedélzetre menni. És tudod, hogy mennem kell.

Én is tudom, most már.

De nem merülök. Nincs annyi kincs az egész Karib-tengerben, ami rávenne, hogy újra a víz alá menjek.

Holden odadobta a hajókötelet Larrynek, aki gyorsan kikötötte, időt adva, hogy Holden megfigyelje, amint gyönyörű kalauza elsápad, elpirul, ismét elsápad, aztán leállítja a motort. Szája az elszántság marcona vonalává szűkült, nehéz mutatvány a telt ajkaival, amelyek többnyire arra készítetnek egy férfit, hogy megcsókolja és harapdálja őket. Mindenütt. Helytelenül, természetesen. Ez egy megbízatás, nem pedig nyaralás, szexszel kiegészítve.

Sajnálatos, hogy az agya és a teste mégis kitartóan ezt akarta.

– Csak maga után – mondta udvariasan.

Holden figyelte, ahogy Kate egy leforrázott macska gyorsaságával és dühével átlépett a csónakból a hajóra. A férfi, aki nyilvánvalóan a bátyja volt, elsöprően nagy öleléssel fogta át. Egy vagy két pillanatig a nő feszélyezett volt. Aztán viszonzta az ölelést.

Holden irigyelte a bátyját, még úgy is, hogy a családi kommunikáció elgondolkodtatta. A legénység moraja figyelmeztette, hogy szakadjon el gondolatban a nőtől, majd koncentráljon a munkájára.

A kapott információk szerint Larry volt a hajó kapitánya és a merülési művelet vezetője, de mindig az idősebb Donnellyhez alkalmazkodott. Patrick Donnelly a legjobb esetben is egy csirkefogó volt, legrosszabb esetben pedig tolvaj. Legendás kincsvadász is volt, aki elveszítette a fiát és a menyét egy kalózkincset kereső merülés során. Az összes kincsvadászhoz hasonlóan, Patrick Donnelly számára sem ért fel semmilyen megtalált zsákmány annak a csáberejével, amely még a tengerben volt, a mélységben várva, hogy rátaláljon. Még a fia halála sem készítette szünetre.

Ez egy betegség – gondolta Holden. Vagy örökség. Mindenesetre a fiúunokáját megfertőzte vele.

De az igen áramvonalas, csábító lányunokáját nem.

Újra elszakadt attól, hogy Kate-re gondoljon. A legénységre fókuszált, akik jöttek üdvözölni az újonnan érkezetteket.

Sötét bőriükből ítélve, legtöbbjük a karibi térség valamelyik részének a szülötte volt. Szikár, izmos bűvártestük volt. A negyedik embernek is az volt, de rendetlen, egyenes, sötét hajával és barna bőrével úgy nézett ki, mintha spanyol vagy dél-amerikai lenne. Mindannyian borotváltak voltak. A bűvárok csak a szabadságuk alatt növesztenek arcszőrzetet. A szakáll, a bajusz és ezek bármilyen kombinációja a bűvármaszka és az arc közti rés lezárásának az útjában áll, ami viszont a túlélés útjában áll.

Egy kócos szőke férfi bukkant elő, rendetlen sörénye egy bőrszíjjal volt összekötve a nyakánál. Szakállal és a kezében lévő, tésztával borított fakanál mutatta, hogy ő a szakács.

Mivel férfi volt, nyílt gyanakvással nézték Holdent.

Nagyszerű – gondolta fanyar elégedettséggel. Nem azért vagyok itt, hogy örökbe fogadjam őket, vagy, hogy én legyek az új pasas a kocsmában, aki rendel a söröket nekik. Ideje kifényezni az igazi-személtáda stílust.

Zsákjait a fedélzetre dobta, majd ő is utánuk ment.

Kate érezte maga mögött a férfit, habozott, aztán lágyan azt mondta Larrynek, – Ha megpróbálsz engem beletrükközni egy bűvárruhába, fogom a nyomásszabályozót, majd úgy feldugom neked, hogy fémet fogsz köpni.

A bátyja csendben maradt, de végül nevetésben tört ki. – Itt van a régi Kitty cica. Üdv itthon!

Kate meghúzta a haját, hogy megértesse vele, minden szót komolyan gondolt, majd Holden felé fordult. Mielőtt bármit mondhatott volna, Larry kinyújtott kézzel előlépett mögüle.

– Mister Holden? – kérdezte.

Holden megrázta a fejét, miközben bejáratott döglött hal kézfogással rázta meg a kezét. – Mister Cameron. Nézze meg a feljegyzéseiben. Talán áttekintést adhatna az akcióról, miután megmutatta, hol fogok aludni.

Kate ferde pillantást vetett Holdenre. Úgy tűnt, eltökélte, hogy személyiségének legkevésbé vonzó oldalát mutatja meg.

– A parton alszik – mondta Larry elszántan. – Nincs helyünk. – Kezével körbemutatott. – Ez nem egy nyavalyás turistahajó.

– Kiváló. Nem vagyok turista. Folytassa, kapitány. – Holden várt, áthatolhatatlan napszemüvege mögül nézve, ahogy Larry stoplámpa-vörös lett. – A szállásomat, legyen kedves.

Larry mögött nyugtalanul mozgolódott a legénység, bizalmatlanságukat felváltotta a kíváncsiság, hogy ki nyeri majd ezt a kötekedő-versenyt.

Bár Holden látszólag nem vett tudomást a legénységről, minden változó arckifejezést látott. Reakcióik mutatják meg neki, hogy Larry csak névleges vezető-e, avagy a bűvárok egy kemény balhéban ténylegesen mögé állnak.

Jelen pillanatban a legénység egyszerűen várt és figyelt.

Kate is így tett. Meglehetősen szkeptikus arckifejezése azt jelezte, nem teljesen vette be az ő műsorát. Holden próbálta sajnálni, hogy a nő szemében nem egy komplett személtáda, de nem ment. Túlságosan vonzotta, az intelligenciája pedig vonzerejének növekvő része volt.

Szerencsére a bátyját könnyebben meg lehetett vezetni. Kész volt ledobni Holdent a hajóról.

– Ki halt meg, akitől az univerzum királya címet örökölte? – morogta Larry.

Holden hallotta. – El kell ismételnem? Nézze meg a feljegyzéseit. A szerződés kiköti, hogy a Régi Műtárgyak Hivatala kívánságára bármely képviselőjének, vagy képviselőinek élelmet és szállást kell biztosítaniuk...

– Élelmezzük és elszállásoljuk magát – vágott közbe Larry. – Csak nem a merüléshez használt hajón. A parton lesz Kate-tel és Malcolmmal, hacsak ő nem marad a fedélzeten, hogy felzárkózzon a feljegyzései megírásával.

– Cefetül valószínűtlen – mondta Holden megvető szájbiggyesztéssel. – Az a kevéske érték, amit találtak, nem veszi igénybe ilyen mértékben a képességeit.

Kate az egyik kezét bátyja csuklójára tette. A vérmérséklete legjobb esetben is kiszámíthatatlan

volt. Amikor nyomás alá került, rendszeresen kirobbant.

– Ami azt illeti – felelte Kate Holdennek –, pont annyi időbe telik megtalálni és megfelelően felvenni a listába egy agyagcserepet, mint egy régi arany spanyol pénzt. – Hanglejtése azt mondta, a férfinak tudnia kellene ezt.

– Kár, hogy az agyagcserepek nem fedezik a rezsiköltséget – válaszolta Holden.

– A múltkor utánanéztem – vágott vissza Larry –, maguk voltak azok, akiknek meg kellett volna csinálniuk egy feladatot, de egyedül nem voltak rá képesek. Az, hogy mi hogyan végezzük el, nem a maga gondja.

– A feladatot még el kell végezni – felelte Holden. – És az a maga gondja.

Kate szorítása erősödött bátyja csuklóján, és az oldalánál tartotta annak öklét.

– Örülhet, hogy megtaláltuk azt, amit találtunk – mondta Larry. – Tavaly a vihar, amelyik felfedte a roncsot, ugyanannyit szétszórt, mint amennyit megmutatott.

– És egy másik vihar az egészet újra eltüntetheti – válaszolta Holden. – Jelen viszonyokat tekintve, a Brit Meteorológiai Szolgálat előrejelzése szerint ez a terület valószínűsíthetően egy vihar útvonalába esik, amely hat vagy nyolc napon belül aktivizálódik.

– De a tavalyi vihar – kezdte Larry, aztán taktikát váltott. – Két nagy vihar esélye egy éven belül, ugyanazon a területen nem...

– Az időjárásnak, Mr. Donnelly, egy lyukas garast sem ér a maga véleménye. Ha feldob egy érmét, és egymás után tízszer fej jön ki, mi az esély rá, hogy tizenegyszer is fej lesz?

Holden figyelte, ahogy Larry fejben számol. Agyalnia kellett rajta. Mindez talán a szeme alatti, fáradtságtól keletkezett táskáknak volt köszönhető, vagy az állott sörszagnak, ami a leheletéből áradt. Valószínűbb, hogy egyszerűen hiányzott a matematikai tudása, nem úgy, mint a nagyon okos, sokkal fiatalabb húgának.

– Az esély... – kezdte Kate.

– A kérdés a bátyjának szólt – ismételte Holden.

– Kevesebb, mint két százalék – mondta Larry.

Kate sóhajtott.

– Téves – válaszolta Holden. – Az esély ötven-ötven százalék. Szemlátomást több hiányossága van annál, hogy nem képes elolvasni és megérteni egyszerű feljegyzéseket. Jelenleg az RMH úgy gondolja, hogy a H-37-es roncs jóval többet rejt, mint amennyit eddig katalogizálva láttak. A készülő viharra tekintettel, kevés időnk van kincset találni és biztonságba helyezni. Ez, Mr. Donnelly, mindkettőnk gondja. Boldogulunk majd vele?

Kate szorító ujjai visszatartották Larryt, hogy kimondja azt, ami először a nyelve hegyén volt. A legénység most Holdent nézte, nem támogatólag, de felismerve, hogy pillanatnyilag ő áll nyerésre.

– Nincs garancia a kincsre – mondta határozottan Kate. – A szerződés csak azt mondja ki, hogy a Régi Műtárgyak Hivatala egyik osztályának, a Történelmi Helyreállítási Irodának meg kell kapnia, amit a Holdrózsa Ltd. felszínre hoz. A kérdéses hajótest rakományjegyzéke és megerősített azonosítása nélkül senki nem tudja, mi van odalenn, így az értéket illetően nincs biztosíték.

Viselkedése, Larryétől eltérően, nem volt védekező. Fiatalabb testvérként megtanulta, hogy a legjobb védekezés a támadás.

– Szóval az RMH-nak meg kell elégednie az ágyúgolyókkal és csecsebecsékkel, amiket eddig a felszínre hoztak? – kérdezte Holden. – Ennek az akciónak a költsége...

– Pontosan annyi, amennyit a szerződés aláírási és kezdési díjában meghatároztak – vágott közbe Kate. – Amely egyébként jóval kevesebb, mint amennyibe az kerülne maguknak, ha egy brit tengeri roncsmentő csapatot hoznának ide, feltéve, hogy rendelkeznek nélkülözhető csapattal, és feltéve, hogy ide tudják őket juttatni a szélcsend vége előtt.

– Igen – mondta Larry, átkarolva Kate-et, némán jelezve: *Látod? Ezért kellesz nekünk.* – Odalenn a mi nyakunkon van a kés, nem a magukén. Úgyhogy ne sétáljon be ide csak azért, hogy ócsároljon mindent, amit csináltunk.

– Akárhogy is – folytatta Kate –, felszínre hoztunk majdnem száz ezüstrudat és pár ezüst ékszert. Azokat mind nyugodtan beolvaszthatják, aztán betehetik a Korona kincses ládájába.

Jelenleg aligha állnak itt üres kézzel.

– Még ha megállapítják is, hogy az az ezüst nem történelmi jelentőségű, így beolvasztják – mutatott rá Holden –, a megbízóm akkor is nyugtalanítóan távol áll attól, hogy megtérüljön a befektetése.

– Ezért nevezik ezt *kincsvadászatnak* – felelt a nő. – Nincs garancia a sikerre.

– A bájos hölgyé a pont – mondta önkéntelenül elmosolyodva Holden. Megfordult, közvetlenül a legénységre nézett. – Ennyit a formáságokról. Jelen pillanatban az idő a lényeg. Menjenek vissza dolgozni. Ha szükséges, egyenként beszélem meg magukkal a merülési feladatukat.

A legénység bizonytalanul mozgolódott, de megfordultak, elfogadva Holden fennhatóságát.

És ennek a kis komédiának ez volt a kifejezett célja – gondolta. *A jó öreg Larrynek már nem kell számolgatnia az esélyt, hogy lecsap-e villám kétszer. Érti az áramütést.*

Kate nem mozdult. Holden rávillantott mosolya robotból átváltoztatta a férfit valamivé, ami felgyorsította a pulzusát. Azt gyanította, hogy a személyiségének több csiszolt éle lehet, mint egy átlagos gyémántnak.

És ha vág vele, az csontig hatol.